

Arrest

nr. 281 603 van 8 december 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DETHIER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. DETHIER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1998.

1.2. De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 29 juli 2019. Op 30 juli 2019 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 17 augustus 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij beroep in bij de raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij s' Raads arrest van 19 januari 2021 met nummer X wordt de verzoekende partij niet als vluchteling erkend en wordt de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd.

1.3. Op 9 december 2021 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 8 juli 2022 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek. Deze beslissing, die de verzoekende partij bij aangetekende brief van 8 juli 2022 ter kennis wordt gebracht, is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnische Pashtoun te zijn en het soenitisch geloof te belijden. U bent 18 of 18 en een half jaar voor uw persoonlijk onderhoud geboren in Arghesh, een subdorp van het dorp Bari Kali, gelegen in het Khogyani district van de Afghaanse provincie Nangarhar. Uw vader was de malik van jullie dorp. De taliban wou dat uw vader stopte om voor de overheid te werken en ze bedreigden hem twee maal telefonisch. Uiteindelijk doodde de taliban uw vader. Ze plaatsten een bom op de weg waar uw vader langs moest om naar het districtshuis te gaan. Die dag reden ook zijn bodyguard [A. K.] en een dorpeling genaamd [T. M.] mee. Drie dagen na de dood van uw vader kwamen er een paar dorpelingen om een stempel vragen voor hun applicatie bij het leger. In afwezigheid van uw vader gaf u die stempel. Een dag later kreeg u een dreigbrief met daarin de boodschap dat u zich moest melden bij de taliban binnen de drie dagen. U ging niet naar de afspraak en daarom stuurde de taliban een tweede brief met de boodschap dat ze u bij versterk veroordeeld werd en dat ze u zouden doden als ze u vonden. Elf dagen na de dood van uw vader ging u met uw moeder naar de velden. Ineens kwamen er twee mannen op de motor en ze wandelden naar jullie toe. Uw moeder zei dat u moest weglopen en u liep zo snel u kon. Uiteindelijk begonnen de mannen op u te schieten en uw vinger werd geraakt. U slaagde erin om naar het huis van uw schoonbroer te lopen en die bracht u naar het ziekenhuis. U verloor door de aanval een vingerkootje. Die nacht bracht u door in het huis van uw schoonbroer en u vertrok er de volgende dag. U verliet uw dorp voor het Suikerfeest, de papaver was reeds geoogst en het was tijd om de tarwe en mais te zaaien. U reisde gedurende ongeveer drie of drie en een half jaar naar België waar u op 30 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten neer: uw tazkara, de tazkara van uw vader, twee medische attesten, vier foto's, twee dreigbrieven, de stempel van uw vader en een enveloppe. Op 17/8/2020 werd u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betekend. Er kon namelijk worden vastgesteld dat u het CGVS trachtte te misleiden op vlak van uw leeftijd, scholingsgraad en familiaal netwerk. Hierdoor verhinderde u het CGVS te oordelen of u in staat was om al dan niet terug te keren. Voorts maakte u niet aannemelijk dat uw vader malik was en bleken uw beweerde problemen met de taliban ongeloofwaardig. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de RvV, maar die bevestigde de appreciatie van het CGVS in het arrest van 19/1/2021. Zonder België te verlaten diende u op 9 december 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U geeft aan dat u op advies van andere mensen heeft gelogen over uw scholingsgraad en talenkennis. Daarnaast herhaalt u uw problemen zoals u die uiteenzette in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten neer: een enveloppe, een medisch attest van uw moeder en klacht van uw vader bij het districtshuis. U legt tevens de kopieën van de volgende documenten neer: foto's van u en uw vader, de vaccinatiekaarten van uw zus en uw twee broers, de tazkara's van uw broers, de verkiezingskaart van uw vader, uw schooldocumenten, een verkoopakte met een handtekening van uw vader, een beslissing van uw vader inzake een verkeersongeval en een andere beslissing die uw vader nam.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of

voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk. Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name uw problemen met de taliban vanwege de werkzaamheden van uw vader als malik, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek herhaaldelijk door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze appreciatie ook bevestigd werd door de RvV. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter uw eerdere verklaringen herhaalt, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Wat betreft uw profiel, scholingsgraad en familiaal netwerk werd bij de beoordeling van uw eerste verzoek om internationale bescherming besloten dat u hier moedwillig informatie over achterhield. Het CGVS stelde hierbij onder meer vast dat u loog over uw minderjarige leeftijd, dat u meer scholing genoot dan u liet uitschijnen, dat u wel degelijk contact had met uw familie in Afghanistan en op basis van een Facebookanalyse kon worden vastgesteld dat u over een zeer ruim netwerk in Jalalabad, Kabul en Pakistan beschikte en niet zo zeer Khogyani. Heden geeft u dan wel aan dat u inderdaad loog over uw scholingsgraad en wenst u aan de hand van verschillende documenten uw herkomst uit Khogyani aan te tonen. Dat u heden toegeeft dat u weldegelijk scholing genoot in Afghanistan en dat u hier ook bewijs van neerlegt, bevestigt de eerdere appreciatie van het CGVS. U laat evenwel nog steeds na om een verklaring te bieden voor uw uitgebreid netwerk in Jalalabad, Kabul en Pakistan waardoor de overige motivatie van het CGVS wel nog stand houdt. De documenten die u neerlegt om uw herkomst uit Khogyani aan te tonen, blijken eveneens niet te volstaan om alsnog zicht te bieden op uw netwerk in Afghanistan. De enveloppe die u neerlegt is immers, wederom, afkomstig van Jalalabad en wijst eerder op een ruimer netwerk in Jalalabad dan u wenst te laten uitschijnen. Van de foto's van u en uw vader valt geenszins een locatie af te leiden. Op basis van de tazkara's van uw broers, de vaccinatiekaarten van uw broers en zus, de verkiezingskaart van uw vader en uw schooldocumenten kan dan wel een connectie met Khogyani district worden afgeleid, maar deze documenten bewijzen geenszins de huidige verblijfplaatsen van uw familieleden. Het medisch attest van uw moeder blijkt dan weer afkomstig te zijn uit Kabul en wijst dus geenszins op een verblijf in Khogyani. In de verkoopakte en de twee beslissingen die uw vader genomen zou hebben wordt niet expliciet verwezen naar u, noch uw vader. Wederom kunnen deze documenten de verblijfplaatsen van u netwerk niet aantonen. Bovendien zijn deze documenten slechts kopieën die eenvoudig te manipuleren zijn met het nodige knip- en plakwerk. Wat betreft de originele klacht die werd ingediend bij het districtshuis dient te worden opgemerkt dat deze geenszins de verblijfplaatsen van uw familiaal netwerk kan aantonen. Uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier blijkt immers duidelijk dat dergelijke documenten makkelijk te verkrijgen zijn via corruptie. Bovendien heeft dit document een bijzonder gesolliciteerd karakter. Het betreft immers slechts een weergave van uw verklaringen die bevestigd wordt zonder enig extra bewijs. Bovendien wordt in dit document enkel verwezen naar uw herkomst uit Khogyani, hetgeen niet betwijfeld werd. Wat betreft het profiel van uw vader en de problemen die u hierdoor gekend heeft, de essentie van uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan, legt u dan weer nagenoeg geen nieuwe verklaringen of documenten af. U verwijst dan wel naar de beslissingen die u vader opstelde en zou ondertekend hebben, maar de naam van uw vader wordt in deze documenten niet teruggevonden. Bovendien kunnen documenten enkel een geloofwaardig relaas ondersteunen. Enkel deze eenvoudig te fabriceren kopieën van documenten kunnen hierbij bezwaarlijk volstaan om reeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen alsnog recht te trekken. De klacht die neergelegd werd over uw problemen bevat wel de naam van uw vader, maar zoals eerder gesteld is de bewijswaarde van dit document bijzonder relatief. Ook van de foto's die u van uw vader neerlegt kan geenszins zijn profiel als malik worden afgeleid. Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof

van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers

niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen. In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Khogyani. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in

Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281). Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92). Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat

een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor. Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden. Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van

herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet). Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ingevolge artikel 39/57, § 1, tweede lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) wordt het verzoekschrift ingediend binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht indien het beroep gericht is tegen de in artikel 57/6, § 3, eerste lid bedoelde beslissing van niet-ontvankelijkheid.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: “De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

5° de verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming indient en er geen nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of door de verzoeker werden voorgelegd overeenkomstig artikel 57/6/2; (...).”

De thans bestreden beslissing betreft een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) die werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zodat in casu de beroepstermijn van tien dagen artikel 39/57, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet geldt. Deze termijn van tien dagen is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

In casu is de kennisgeving van de bestreden beslissing gebeurd op 8 juli 2022 per aangetekende brief is gebeurd op de door verzoekende partij gekozen woonplaats. Artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° bepaalt dat in een dergelijk geval de in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijn begint te lopen “wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op

die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst". Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat het door verzoekende partij op 25 juli 2022 ingediende beroep, werd ingediend buiten de beroepstermijn.

Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer de verzoekende partij aantoonst dat zij wegens overmacht verhinderd werd tijdig haar verzoekschrift in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. Baert en G. Debersaques, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

2.2. In het verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat zij over een beroepstermijn van dertig dagen dient te beschikken daar de verwerende partij de bestreden beslissing niet binnen de vijftien dagen genomen heeft.

De Raad wijst verzoekende partij erop, dat, zoals blijkt uit de lezing van de Vreemdelingenwet, artikel 57/6, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming in bepaalde gevallen niet-ontvankelijk kan verklaren, zoals in voorliggend geval omdat de verzoekende partij een volgend verzoek om internationale bescherming indient en er geen nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of door de verzoeker werden voorgelegd overeenkomstig artikel 57/6/2. Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt op zijn beurt dat de commissaris-generaal in welbepaalde gevallen een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure kan behandelen, hetgeen *in casu* niet is gebeurd/niet het geval is.

Indien het een beroep betreft dat gericht is tegen een beslissing als bedoeld in artikel 57/6/1, § 1, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet, met name wanneer de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure heeft behandeld (en binnen de wettelijk voorziene termijn van 15 werkdagen een beslissing neemt inzake het verzoek), dan is artikel 39/57, § 1, tweede lid, puntje 2° van de Vreemdelingenwet van toepassing. Gaat het daarentegen om een beroep gericht tegen de in artikel 57/6, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissing van niet-ontvankelijkheid, zoals *in casu* het geval is, dan is artikel 39/57, § 1, tweede lid, puntje 3° van toepassing. Ofschoon beide voormelde bepalingen een beroepstermijn van 10 dagen voorzien, gaat het dus om verschillende, van elkaar te onderscheiden gevallen. Zowel met haar betoog in het verzoekschrift als terechtzitting lijkt de verzoekende partij hier evenwel aan voorbij te gaan.

2.3. Waar de verzoekende partij het belang van toegang tot de rechter benadrukt, wijst de Raad erop dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals onder meer vervat in artikel 13 van het EVRM, niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten, worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwenning uitmaken (J. Vande Lanotte en Y. Haecq (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Nationale overheden mogen volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) een tijdslimiet hanteren voor het instellen van een beroep om hun werklust ordentelijk te kunnen beheren. Uit de rechtspraak van het EHRM kan niet worden afgeleid dat een beroepstermijn van *in casu* tien dagen als dusdanig te kort zou zijn om te voldoen aan de vereiste van een daadwerkelijke rechtsbescherming. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de Belgische wetgeving ter zake strijdig zou zijn met de vereiste van een daadwerkelijk rechtsmiddel, temeer nu jurisprudentieel wordt erkend dat wettelijke beroepstermijnen kunnen worden verlengd in situaties waar overmacht wordt aangetoond. De verzoekende partij toont evenwel niet aan dat zij wegens overmacht verhinderd werd tijdig haar verzoekschrift in te dienen. Ze toont ook niet aan dat haar *in casu* geen daadwerkelijk rechtsmiddel ter beschikking stond in de zin van artikel 13 van het EVRM.

2.4. Het beroep is onontvankelijk wegens laattijdigheid.

2.5. Ten overvloede wijst de Raad op wat volgt.

2.5.1. Waar de verzoekende partij volhardt in haar leeftijd, familiaal netwerk, dat haar vader *malik* was en problemen had met de taliban, verliest zij uit het oog dat zowel de commissaris-generaal als de Raad in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming reeds vaststelden dat ze de

commissaris-generaal en de Raad trachtte te misleiden wat haar leeftijd en familiaal netwerk betreft. Ook is vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat haar vader *malik* was en haar beweerde problemen met de taliban. De verzoekende partij kan niet middels het indienen van een volgend verzoek om internationale bescherming rechtsmiddelen aanwenden tegen een beslissing die intussen definitief is geworden.

Waar de verzoekende partij verklaart in haar verklaring volgend verzoek bij de DVZ, dat ze gelogen heeft over haar scholingsgraad en talenkennis, zijn dit echter geen nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken op internationale bescherming. Het feit dat de verzoekende partij een hogere scholingsgraad genoot dan ze in haar eerste verzoek om internationale bescherming heeft verklaard, sluit immers aan bij de beoordeling van de commissaris-generaal en de Raad, toen ze haar eerste verzoek om internationale bescherming beoordeelden. Waar de verzoekende partij stelt dat zij gelogen heeft over haar talenkennis, kan niet gezien worden en de verzoekende partij geeft hier ook geen verklaring over, hoe dit element de kans aanzienlijk groter zou maken op internationale bescherming voor de verzoekende partij.

De verzoekende partij voegt ook verschillende documenten toe bij huidige aanvraag om internationale bescherming. De verzoekende partij verklaart dat zij alle bijgevoegde documenten, buiten de originele klacht ingediend bij het districtshuis, indient om aan te tonen dat zij altijd in de provincie Nangarhar, district Khoggyani heeft verbleven. De commissaris-generaal stelt echter in de bestreden beslissing dat haar herkomst uit dit gebied niet betwijfeld wordt. Deze documenten zijn op zich dus geen nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten. Met betrekking tot de klacht ingediend bij het districtshuis inzake haar problemen wordt in de bestreden beslissing terecht door de commissaris-generaal gemotiveerd dat (i) dergelijke documenten eenvoudig te verkrijgen zijn door corruptie, (ii) dit document een bijzonder gesolliciteerd karakter heeft, (iii) het slechts een weergave is van de verklaringen van de verzoekende partij zonder enig extra bewijs. Bijgevolg betreft het geen element die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot.

2.5.2. In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat zij als verwesterd moet worden beschouwd omdat zij (i) op jonge leeftijd Afghanistan heeft verlaten, (ii) ondertussen meer dan zes jaar Afghanistan heeft verlaten en meer dan drie jaar in België verblijft, (iii) ze afkomstig is van een rurale omgeving en bij terugkeer haar nog moeilijker zou kunnen aanpassen aan de daar geldende normen, (iv) de zichtbaarheid van de verwestering van de verzoekende partij aangetoond is door zijn inburgering, economische en culturele integratie en participatie en aanpassing aan de lokale regionale westerse normen, gebruiken en gewoonten.

Uit objectieve landeninformatie blijkt echter dat niet in het algemeen kan worden gesteld dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging bij hun terugkeer naar Afghanistan. Opdat verwestering aanleiding zou geven tot het toekennen van internationale bescherming is het vereist dat de verzoekende partij zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk eigen heeft gemaakt. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is om haar godsdienstige identiteit of morele integriteit te behouden of deze politieke of godsdienstige overtuiging moet haar worden toegedicht in Afghanistan. Of een Afghaan een verwestering wordt toegeschreven zal afhankelijk worden gesteld van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt.

De opwerping van de verzoekende partij waar zij stelt dat zij is verwesterd omdat zij gewend is geraakt aan het westerse leven en dit onder meer aangetoond is door haar inburgering, economische en culturele integratie, participatie en aanpassing aan de lokale westerse normen, waarden en gebruiken kan niet worden gevolgd. Als eerste haalt de verzoekende partij dit niet in het minst aan in haar verklaring volgend verzoek bij de DVZ. Ten tweede voert zij van bovenvermelde inburgering, participatie en aanpassing van de westerse normen niet het minste bewijs aan. De verzoekende partij maakt voorts nergens aannemelijk dat zij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk eigen heeft gemaakt dat zij problemen zal kennen onder het taliban-regime. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond. Een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoekende partij aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan de verzoekende partij toe om dit kader nieuwe elementen aan te brengen, met name dat het aanpassen van haar levensstijl een dermate schending zou inhouden van een fundamenteel recht dat dit neerkomt op vervolging. De verzoekende partij blijft daartoe evenwel in gebreke. Evenmin

brengt de verzoekende partij nieuwe elementen bij waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en dat zij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd. Verder maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk werd gemaakt dat zij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat haar vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van de verzoekende partij naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. De verzoekende partij reikt echter in het kader van haar tweede beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of haar lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

2.5.3. Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend. De precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie, zoals door beide partijen neergelegd, dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat de verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Ze toont niet aan dat ze bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij ze niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Aldus brengt de verzoekende partij geen nieuwe feiten of elementen bij, en deze kunnen evenmin in de informatie bevat in het rechtsplegingsdossier worden ontwaard, die ertoe nopen anders te oordelen. Bijgevolg betreffen het geen elementen die de kans aanzienlijk groter op internationale bescherming in toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het betoog van de verzoekende partij doet hierover niets anders denken. Haar algemene verwijzingen naar rapporten, krantenartikelen en arresten die een beeld schetsen van de socio-economische situatie in Afghanistan kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen aangezien deze is gebaseerd op de meest recente landeninformatie die aan de Raad ter beschikking is gesteld.

2.5.4. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, is er in Afghanistan - zoals blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie- geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit de verzoekende partij niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* Nangarhar. De verzoekende partij laat, buiten het aanvoeren van algemene veiligheidsinformatie over Afghanistan die overigens geen afbreuk doen aan de meest recente informatie die aan de Raad ter beschikking wordt gesteld, na deze aan te voeren. De verzoekende partij brengt aldus geen nieuwe feiten of elementen bij, en deze kunnen evenmin in de informatie vervat in het administratief dossier worden ontwaard, die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen eerder werd geoordeeld in het kader van de vorige verzoeken om internationale bescherming omtrent de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Het beroep is aldus onontvankelijk wegens laattijdigheid.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS